

מ"ת 38425/12/15 - מדינת ישראל נגד מוסא הזו

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 38425-12-15 מדינת ישראל נ' הזו(עציר)
תיק חיצוני: 54-24692-01-4

בפני	כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	מוסא הזו (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים.

רקע

1. כתב האישום מונה שני אישומים. בראשון נטען, כי ביום 8.12.14 התפרץ הנאשם לבית המתלוננת שברח' יפתח 5 בירושלים, חיפש רכוש לגנוב תוך שיצר כאוס בבית, וגנב ציוד רב ובו שני מחשבים ניידים, טלפון נייד, כסף מזומן ועוד. לפי האישום השני, ביום 24.12.14 בשעה 10:30 או בסמוך לה ניסה הנאשם להתפרץ לבית ברח' אלקלעי 5 בירושלים. הוא ניסה לפרוץ את דלת הבית בהחדרת מכשיר חד בין הדלת למשקוף ובעט בדלת מספר פעמים כדי לפרוץ אותה.

ראיות לכאורה

2. ההגנה טענה כי אלה אינן בנמצא. אין בידי לקבל את הטענה.

3. אשר לאישום הראשון, טביעות אצבעו של המשיב אותרו על קופסת תכשיטים, אשר נמצאה בסלון הדירה שנפרצה, בתוך מגירה. ראו דו"ח בדיקת מז"פ מיום 8.12.14, ודו"ח זיהוי ראשוני של טביעת אצבע מיום 25.11.15. יש לציין כי מדובר בארבעה מעתקים שנלקחו מהקופסה.

אמנם הקופסה הינה חפץ נייד, דבר שעשוי להחליש ממשמעותן של טביעות האצבע נוכח האפשרות כי הנאשם נגע בה במיקום אחר. ועם זאת, במקרה דנן מדובר באפשרות תיאורטית בלבד. הקופסה נמצאה כאמור בתוך הדירה שנפרצה, בתוך מגירה הנמצאת בסלון (ראו תמונה 4 בלוח הצילומים של איציק גלעד). המתלוננת גב' שלי כהן מסרה, בהודעה מיום 26.11.15, שכאשר נכנסה לדירה לאחר ההתפרצות ראתה את המגירה הנדונה פתוחה ושני מחשבים נעלמו,

עמוד 1

וכך הבינה כי דירתה נפרצה (ש' 7). על הקופסה הספציפית סיפרה כי זו הייתה מונחת בתוך המגרה בסלון, כי "זאת קופסא של אימא שלי שמאז שאני זוכרת את עצמי יש לי את הקופסה הזאת" וכי מדובר בקופסה הנמצאת כל הזמן בדירה (ש' 27). נתונים אלה הופכים את האפשרות כי הנאשם נגע בקופסה במיקום אחר, ובהמשך קופסה זו התגלגלה לתוך המגרה בסלון הדירה בה נמצאה, קלושה ביותר. לכך מתווסף גם חוסר יכולתו של הנאשם לספק הסבר הולם להימצאות טביעת אצבעו על הקופסה: כשנשאל אם היה בדירה הנדונה השיב שאינו זוכר, כשהתבקש להשיב כיצד נמצאו טביעות אצבעו בדירה השיב "לא יודע", וכשהוצגה לו תמונת הקופסה הנדונה ונשאל כיצד הגיעה אליה טביעת האצבע השיב "מה שיש לך תגיש בבית המשפט וזה אני לא חייב כלום..." (הודעה מיום 14.12.15 ש' 93-77).

4. בדיון עצמו המבקשת הצביעה על איכון, שאין מחלוקת כי הוא איכון של טלפון של הנאשם, ביום 8.12.14 שעה 9:55 במיקום "רח' נעמי קדם פינת חיל הנדסה". איכון זה אינו קושר את הנאשם לעבירה שבאישום הראשון, משרח' חיל הנדסה (אין בסמוך רח' נעמי קדם, ואפשר שהכוונה לרח' נעמי קיס) מרוחק מרח' יפתח בו בוצעה לכאורה העבירה. ועם זאת, אין בכך לשלול נוכחות הנאשם בדירה שנפרצה באותו יום. שעת ההתפרצות המדויקת אינה ידועה, ולפי האיכון הנאשם עזב את אזור חיל הנדסה ומזרח ירושלים בו שהה בשעות הבוקר, הסתובב בירושלים ובשעה 15:14 באותו היום אוכן במיקום דרך חברון 31, המצוי באזור הדירה הנדונה. גם אם אין בכך בהכרח ראיה בעלת משקל ניכר לחובתו, הרי שהאיכון אינו גורע מיתר ראיות התביעה.

5. קיימות אפוא ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת באישום הראשון. אשר לאישום השני, בתלונתה של גב' ורדה זוסמן (הודעה מיום 25.12.14) מסרה כי באותו יום שמעה חבטות חזקות בדלת ביתה, שהמשיכו עד שצעקה "מי שם משטרה" שאז הדפיקות הפסיקו והחובט נעלם. לאחר רבע שעה יצאה וראתה "כי הדלת נפגעה ניסו לפרוץ דרך מכשיר חד". השוטר שחר חיים שהגיע לאירוע לקריאת גב' זוסמן ציין בדו"ח פעולה כי בדלת "יש סימן שניסו לפרוץ את המנעול ויש סימן בעיטה בחלק התחתון של הדלת".

צילומי הדלת שבוצעו בידי איציק גלעד מציגים סימני מכשיר חד בין הדלת למשקוף, כאשר בצמוד לסימנים נדגמו מעתקים מהם הופקה טביעת אצבע התואמת לזו של הנאשם (תמונה 6, דו"ח השוואה מיום 1.12.15). הדבר מתיישב עם אחיזה שלו במשקוף בזמן החדרת המכשיר שיצר את הסימנים האמורים.

המדובר בטביעה מחוץ לדירה, ומכאן חשיבות הסברו של הנאשם שיכול היה, למשל, להציג כי נגע במשקוף באופן תמים שאינו קשור לניסיון ההתפרצות. אלא, שגם הפעם לא הציג הנאשם הסבר כלשהו. הוא טען שאינו יודע אם הוא מזהה את האזור בו מצויה הדירה, אינו זוכר אם יש לו ברחוב אלקלעי מכרים, וכשנשאל כיצד הוא מסביר את טביעת האצבע השיב "אין לי מה להסביר אמרתי לך מה שיש לי להסביר אני אסביר בבית משפט" (הודעה מיום 14.12.15).

6. דרישת הראיות לכאורה עוסקת בקיומו של פוטנציאל הרשעה של ממש. אני סבור כי הראיות הקיימות גם בנוגע לאישום השני מקימות פוטנציאל שכזה.

7. ההגנה טענה לריחוק בזמן בין נטילת המעתקים לבין קבלת תוצאות ההשוואה. התביעה הסבירה זאת בעומס על המעבדה, הגם שההסבר הוצג באופן כללי ולא ספציפית לתיק זה. אני סבור כי אין בסוגיה זו למעט מעצמת הראיות-לכאורה. זאת, משלא הוצגה טענה לפיה בפרק זמן זה חלה פגיעה בשרשרת המוצג, בלבול או טעות כלשהו שפגמו בדיוק הבדיקה. עצם חלוף הזמן אינו גורע ממהותן של הראיות. כך גם בנוגע לטענה נוספת של ההגנה, הנסמכת על כך שדוחות ההשוואה נקטו במינוח "זיהוי ראשוני". מעבדת מז"פ כתבה כי מדובר בזיהוי המבוסס על התאמה ב-12 נקודות השוואה לפחות, זיהוי העומד בסטנדרטים המקובלים ושלא הוצגה סיבה לפקפק

בו. לשלב הראיות לכאורה, די בכך.

8. קיימות אפוא ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב.

עילת המעצר וההכרח במעצר

9. המדובר בשתי עבירות דומות שבוצעו לכאורה בידי המשיב. לכך מצטרף עברו הפלילי הכולל ריבוי עבירות רכוש, בשל חלקן נדון במאי 2015 למאסר של חמש שנים ועשרה חודשים. גם בעבר ריצה מאסרים בגין עבירות רכוש, דבר המציג רצידיביזם של ממש. עוד אציין כי מן הרישום הפלילי עולה שמאסרים מותנים לא הרתיעו את המשיב מלשוב ולבצע עבירות נוספות. כל אלה מציגים עילת מסוכנות בעצמה גבוהה, וחוסר יכולת לתת במשיב את האמון כי יכבד תנאים מגבילים ולא ישוב לפשוע.

10. על רקע זה אין מנוס מלהיעתר לבקשה. אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

11. בדיון האחרון ביקש הנאשם כי החלטה זו תינתן ללא דיון במעמד הצדדים, בשל קשיי המעבר מן המאסר שהוא מרצה לדיונים בבית המשפט. הצדדים הסכימו לכך, תוך שההגנה התחייבה כי לא תעלה כל טענה בנושא. על רקע זה, משהוראת המחוקק לפיה דיוני מעצר יערכו בפני העצור נועדה לגונן על זכויותיו ולא לפגוע בו, איני סבור כי יש לכפות על המשיב נוכחות בדיון ומוצא לתת החלטה זו ללא דיון במעמד הצדדים.

12. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים. על ב"כ המשיב לעדכן את מרשו. המזכירות תוסיף ותשלח את ההחלטה לשירות בתי הסוהר, אשר יעביר אותה למשיב.

13. תיקי החקירה מועברים למזכירות, שתשלח אותם למבקשת.

14. זכות ערר כדיון.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ו, 19 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.